

Jenny Nilsson mars 1973, Vinlandsgata

Granen
By
Jenny Nilsson (abt. 1955)

Någon hade planterat mej på en lugn plats i skogen, omgiven av andra träd inom vars skydd jag växte upp, trivdes gott och var nöjd med min lott, och sköt i höjden. Kanske jag kände mej stolt.

Som alla vet bär högmod ofta till fall, så blev det för mej.

En tid före jul blev jag avsågad vid roten, bortförd från min lugna vrå.

Vad skulle det nu bli av mej? Tillsammans med många andra granar lastades jag på en bil som förde oss till en stor stad. Oh vad det glittrade i mina barr då alla lampor lyste mot mej på vägen till det torg vi avsetts att saluföras på.

Nu blev det ett ståhej omkring oss. Vi synades från alla sidor. Var vi fina nog att pryda den plats vi var avsedda för?

En rar liten fru med två små döttrar var nöjd med mej, köpte mej och tog mej med hem. Hade jag haft det skönt i skogen var här ännu skönare. Ett sådant litet vackert hem. Vad jag kände mej nöjd, jag fick ju stå längst fram i finrummet. Istället för min förlorade rot blev jag fastskruvad i en skål så jag kunde stå upprätt.

Nu hängde flickorna kulör, papperskonfekt och mycket annat vackert på mina grenar, satte sedan dit en hel längd ljuspunkter och fyllde så skålen med vatten som jag begärligt sög åt mej. Det dröjde inte så länge förrän de domnade livsandarna vaknade till liv, och efter någon vecka sköt jag nya skott, satte färska kottar som gjorde mej mer och mer beundrad. Jag njöt ikapp med mitt värdfolk och spretade med mina decimeterlånga skott som en stolt påfågel med sina fjädrar.

Men säg mej den glädje som varar beständigt. Det upptäcktes att jag spillde mina gamla barr. Det är inte lätt, ens för en gran, att dölja sin ålder om man kamouflerar sej aldrig så mycket.

En dag tar samma små händer som förut vårdat mej så väl, obarmhärtigt och kastar ut mej till de andra barrlösa granarna.

Hu det är så kallt ute, jag fryser i mina späda små barrtoppar.

